

ВИКТОР МЕТОС

СЪПРУГА
НА
УБИЕЦ

EPA

„Онова, което ви разкрива съзнанието, е само проблясък от пламъците на подсъзнанието. Под съзнателния ни ум се разстила гора от ужаси, от целия мрак на природата. Понякога тези призрочни проблясъци се освобождават и от бездната изскачат чудовища.“

**„Психология на подсъзнателните подтици“ –
д-р Никола Лагран**

1.

Джордан Русо отвори предната дясна врата и скочи в движение от колата.

Усети парещия асфалт под босите си крака, а настилката охлузи кожата по коленете и бедрата ѝ. По тялото ѝ се разлетя такава болка, сякаш се бе запалила.

Дори не успя да изпищи, ударът от падането изтласка въздуха от белите ѝ дробове. Усети вкуса на кръвта, която се събра в устата ѝ, и облиза с език ръбовете на разбитите си зъби.

Опита да седне, но зашеметяваща агония я повали, все едно в тялото ѝ се забиха хиляди ками. За миг реши, че си е счупила ребрата. Въпреки това Джордан се насили да стане, макар че бе изтръпнала от болката.

Огледа се наоколо. Нямаше нищо друго освен ясно синьо небе, червеникави скали, пясъчни дюни и кактуси в продължение на километри, типичният пейзаж за вътрешността на пустинята в Невада.

Някъде напред се чу пронизително изсвирване – колата бе набила спирачки.

– Неее – промълви с последни сили Джордан, от гърлото ѝ излезе нещо като глухо ридание.

Тя се изправи, но десният ѝ крак се огъна. Джордан стисна зъби, отново се изправи и закуцука към огромното скално образувание в близката пясъчна дюна.

Обърна се и видя, че мъжът излиза от колата.

– Не, не...

Прииска ѝ се да побегне, но се спъна на два пъти. Сети се за майка си и се разплака. Ако умре тук, майка ѝ щеше да остане съвсем сама в онази голяма къща и никога няма да разбере какво се случи с нея.

Кракът отново ѝ изневери, но Джордан стигна до една скала и се свлече, подпря се на нея, за да запази равновесие, после запълзя, искаше да се скрие отзад. Между скалите видя малка ниша, отворът не беше голям, но може би ще е достатъчен...

Джордан едва-едва провря тяло през отвора, скалите одраха кожата ѝ и болезнено притиснаха наранените ѝ ребра. Болката беше толкова ужасяваща, че сложи ръка на устата, за да заглуши писъка.

Нишата се оказа голяма колкото един килер. Джордан се вмъкна и погледна нагоре. През тесния процепа проникваше сноп слънчева светлина. С треперещи ръце Джордан бръкна в джоба и извади мобилния телефон. Екранът беше строшен, но телефонът все пак работеше.

Моля те, моля те, моля те, моля те... – шепнеше с последни сили тя.

Набра 911, но не успя да се свърже. Нямаше покритие, а силите я напуснаха докрай, когато чу колко е тихо от другия край на линията.

По пясъка навън заскърцаха стъпки.

Джордан ахна и закри с ръка уста. Очите ѝ плувнаха в сълзи. Изпод крачолите на късите ѝ панталони се процеди урина и се стече по изранените ѝ кървящи крака.

През отвора се промуши ръка и я сграбчи за глезена.

– Не! Помогнете ми! Моля ви, някой да ми помогне!

Дърпането, което усети, едва не изтръгна крака ѝ от ставата. Вкопчи се с пръсти в земята, но не хвана нищо освен пясък... Още едно мощно дърпане и Джордан се озова под горещите лъчи на слънцето. Изпищя неистово, после върху нея падна сянка.

2.

Писък раздра тишината в съдебната зала.

Джесика Ярдли отстъпи към свидетелската скамейка, когато подсъдимият Доналд Бъроу скочи откъм масата на защитата. Ярдли видя яростта му, зашеметяващата омраза... За момент всички, дори адвокатът, се втрещиха. Никой не го спря.

И после изведнъж, с обичайната скорост за съдебната зала, единият пристав прихвана през кръста Бъроу, друг го връхлетя, заби коляно в гърба му и дръпна ръцете му под остър ъгъл назад. Писалката, която Бъроу беше грабнал вместо оръжие, изпадна от шепата му.

Ярдли въздъхна, дори не съзнаваше, че е затаила дъх.

Съдията удари с чукчето и призова за ред и спокойствие.

Ярдли се обърна към младата жена на свидетелската скамейка, гимназистката, която Бъроу беше заключил в мазето си, а после, след два дни, тя успяла да се обади на полицията. Девојката трепереше, избърса с хартиена кърпа дланите си, а Ярдли хвана ръката ѝ.

– Той вече не може да те нарани!

– Моля, защитата и обвинението да се приближат! – кресна съдията.

Ярдли и Мартин Салинджър се приближиха до него, а той изключи микрофона и изсъска:

– Сигурен съм, че имате предложение, господин Салинджър!

– Пледирам за неправилно проведен процес, почитаеми съдия. Няма как съдебните заседатели да бъдат безпристрастни, след като видяха това.

Ярдли повдигна вежди в недоумение и възрази:

– Не съм съгласна! В делото „Гори срещу Съединените щати“ Върховният съд изяснява, че неправилно проведените процеси служат, за да защитят подсъдимите от предубедено поведение от страна на обвинението или на съдията, а не от собственото им поведение. В противен случай, винаги когато някой съдебен процес не върви добре, обвиняемият може да нападне някого с писалка и... да получи нов процес.

Съдията кимна.

– Госпожа Ярдли е права. Хайде да се върнем към протокола и да го направим официално.

– Почитаеми съдия – продължи Салинджър, – вие все едно вече осъдихте клиента ми, защото няма как тези съдебни заседатели да останат безпристрастни.

– Тогава му кажете следващия път да не напада хора пред тях – тросна се Ярдли.

– Взех решение, господин Салинджър, и вие ще бъдете свободен да го обжалвате. Моля, върнете се на местата си.

Веднага щом съдебното заседание за деня беше закрито, Салинджър се наведе над пътеката между редовете.

– Важи ли все още предложението за споразумение на прокуратурата, Ярдли? Трийсет години?

– Да.

– Тогава ми дай половин час, благодаря ти, че си го запазила отворено. Много прокурори не биха го направили.

– Не съм отмъстителна, Мартин. Ако искаш, вярвай, аз съм тук, за да защита и неговите права.

В същия момент телефонът ѝ започна да вибрира, тя вдигна ръка и направи знак на Салинджър, че ще чака да ѝ се обади. Погледна кой се обажда и стомахът ѝ се сви по-силно,

отколкото когато Бъроу се опита да я нападне. Търсеха я от училището на дъщеря ѝ.

– Какво е направила пак Тара?

– Мисля, че е най-добре да говорите с господин Джаксън – Денис, секретарката на гимназията, звучеше съчувствено и в същото време сериозно. – Тара е в кабинета му в момента. Можете ли да дойдете?

– Добре, дайте ми половин час.

Ярдли взе кожената си чанта и стана, когато видя двама мъже с тъмни костюми. Бяха застанали в дъното на съдебната зала. Единият носеше ламиниран бадж на агент на Федералното бюро за разследване, закачен на гайка отпред на панталона, за да може по-лесно да влиза и излиза от съдебната палата с оръжието си. Косата му беше дълга до раменете и с леко набола брада – нещо, за което Ярдли знаеше, че шефът му в Лас Вегас го е мъмрил няколко пъти, – нещо като особен почетен знак. Кейсън Болдуин неведнъж ѝ беше казвал: „Майната му на Дж. Едгар Хувър и неговите юпити.“

Мъжът с Болдуин беше латиноамериканец, нисък и пълен, с неизбледняло петно от стара, отчасти заличена татуировка, която се подаваше изпод десния му ръкав.

– Трийсет години, че е примабил момичето в колата си пред църква и онова, което е направил след това? – попита Болдуин, докато Ярдли се приближаваше до тях. – На мен ми се струва, че трябва да получи доживотна присъда.

Тя се усмихна. Изглеждаше съвсем същият, както някога, когато се срещаха за кратко.

– Правосъдието се прилага еднакво за всички, или не се прилага за никого. Това беше периодът, определен от федералните мерки за наказание, затова му дадох толкова.

– Изчислено е така, защото е първото му нарушение, но той пак си остава боклук.

– Но и той има права като всички други, няма как да му ги отнема.

Болдуин се подсмихна.

– Винаги си имала меко сърце – погледна към другия мъж.
– Това е Оскар Ортис, Оскар – Джесика.

В същия момент Ортис получи текстово съобщение, погледна си телефона и пусна едно „Здравейте“ на Джесика Ярдли.

Ярдли отстъпи встрани, когато семейството на Доналд Бъроу мина край нея, за да излязат през двойните врати. Другите не я погледнаха дори, но майка му се втрени в нея със зачервени, пълни със сълзи очи, и каза:

– Дано да имате син и да му се случи същото, за да почувствате какво е да знаете, че момчето ви ще умре в клетка!

Ярдли изчака мълчаливо, докато се изнизаха навън.

– Пфу, все едно и също – изпъшка Ортис. – Кажете на сина си да престане да ядосва Господ и няма да му се случва нищо лошо.

Болдуин го изгледа, а после се обърна към Ярдли.

– Може ли да поговорим?

– Няма как, току-що се обадиха от училището на Тара и трябва да отида там.

– Само за секунда...

– Колата ми е в подземния паркинг, може да говорим по пътя.

– Не, не, искам да говорим насаме. Ако може! Обещавам, че няма да отнеме много време.

Изражението на Ортис също беше напрегнато. Ярдли погледна първо единия, после другия. Можеше да обсъдят всички обикновени рутинни неща по телефона, но Болдуин бе дошъл лично. Явно ще иска от нея нещо, което няма да ѝ хареса.

– Добре, но имам само няколко минути.

***

Федералният съд – на Втора улица в Лас Вегас, представлява квадратна четириетажна сграда от стомана и стъкло,

някои служители я наричаха „Кубът на Боргите“, но Ярдли не разбираше защо.

Стаята за срещи между адвокати и клиенти беше голяма, с дъбови маси и с прозорци, които гледат към улиците с палми от двете страни. Ярдли седна и остави чантата си на пода, Ортис затвори вратата.

– Ти успя да заковеш Похитителя от Гарет Стрийт – започна Болдуин. – Реши голям случай, Джесика. Кварталът извади късмет, че Бъроу не уби някого.

– Заслугата е на момичето, намерило е начин да избяга. Искай, Кейсън, хайде.

– Какво?

– Искаш от мен нещо и си нервен, че ще откажа. Затова си дошъл лично, следобед, когато знаеш, че бързам да се прибера вкъщи, и може да се съглася – за по-удобно... Да не губим време, казвай.

Той се прокашля и погледна Ортис, на когото явно му се видя забавно, че Ярдли може толкова лесно да прочете мислите на партньора му. Болдуин отключи айпада си и го плъзна към нея.

Снимка на мъж и жена в спалня, заснета откъм долния край на леглото. Жена с дълга черна коса, с къса и тясна черна тениска и зелени бикини, а мъжът до нея – с черни боксерки. Дватама лежаха по корем, а бялата пухена завивка беше подгизнала от тъмна кръв. На стената над главите им също имаше пръски кръв. Приличаха на драсканици със спрей, направени от хиперактивно дете. Ярдли разбра, че гърлата им са прерязани...

По тялото ѝ премина ледена вълна. Ахна тихо, макар че не можеше да е сигурна дали мъжете не са я чули. Виждала бе сцената и преди. Много пъти. С времето спомените бяха изумително избледнели и неясни, но сега изведнъж се върнаха и я завладяха. Най-яркият беше за бившия ѝ съпруг – Еди Кал, застанал пред нея в кухнята на едностайния им апар-

тамент. Навън виеха сирени, а ботушите на екипа на специалните части трополяха нагоре по бетонните стълби към втория етаж. Ярдли беше бременна с детето им, а Еди нежно сложи ръце на раменете ѝ и каза: „Съжалявам, Джесика, опитах се да спра...“

Това бяха последните му думи отпреди шестнайсет години. Изплуваха в паметта ѝ, сякаш току-що ги е чула.

– София и Ейдриън Дийн – обясни Болдуин. – Намерени са преди около месец в дома им в северен Лас Вегас. – Той направи пауза. – Имат две деца, на три и на седем години. Те са ги открили сутринта. Спали са по времето, когато това се е случило с родителите им, което означава...

– Защо ми ги показваш, Кейсън? – тревожно го прекъсна Ярдли.

Той отново погледна Ортис и после плъзна следващата снимка в айпада си. Ако облеклото не беше различно, можеше да помислиш, че е същата снимка. Брюнетка с дълга коса, която лежи по лице на легло със сиви чаршафи, а не бели, и мъж с баскетболни гащета и някога бяла тениска.

– Райън и Обри Олсън. Намерени са преди два дни в дома им в Сейнт Джордж, в Юта. Ще забележиш, че пръските кръв са...

– Много по-ужасни – хладно отбеляза Ярдли и бутна айпада обратно.

– Да, точно така.

– И все пак не разбирам защо ми показваш тези снимки, Кейсън.

Болдуин и Ортис се спогледаха. Ортис сякаш се чувстваше неудобно, че е тук.

– Мислим, че това е дело на имитатор на Еди, Джес... И се нуждаем от помощта ти.